

**STAR WARS**

# АСОКА

Е. К. ДЖОНСТЪН

ЕГМОНТ

## ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Ahsoka*  
Copyright © & TM 2016 Lucasfilm Ltd.  
[www.starwars.com](http://www.starwars.com)

*Превод* Александър Драганов  
*Редактор* Петя Дочева  
*Коректор* Павлина Върбанова

Издава „Егмонт България“ ЕАД  
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9  
[www.egmontbulgaria.com](http://www.egmontbulgaria.com)

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017  
Тираж: 1500 бр.  
ISBN 978-954-27-1912-0

Ha Royal Handmaiden Society  
*Ние сме смели, Ваше Височество*

## МАНДАЛОР ГОРЕШЕ

*Не целият, разбира се, но достатъчно. Пушекът изпълваше въздуха около нея. Асока Тано го вдиша. Знаеше какво трябва да направи, ала не бе сигурна, че ще помогне. По-лошо, не бе сигурна как би помогнало дори ако проработи. Но каква възможност имаше? Това бе едничкият ѝ шанс. Бе дошла тук с цяла армия, за да изпълни определена мисия – както някога, когато още беше падуан на Анакин Скайуокър. И сигурно нещата щяха да се развият по-добре, ако Анакин бе я придружил.*

*– Бъди внимателна, Асока – бе ѝ казал той,*

преди да ѝ връчи мечовете и да хукне да спасява канцлера, – Мул е подъл боец, в чието сърце няма милост.

– Помня – отвърна тя, опитвайки да събере част от куража си, спечелил ѝ прякора Умницата по време на първата им среща. Опитът не бе успешен, но той все пак се усмихна.

– Знам – раменете му увиснаха. Вече мислеше за предстоящата битка, – но ти е ясно колко се тревожи.

– Какво толкова може да се случи? – да се държи както някога бе по-лесно от втория път и установи, че вече се е усмихнала.

Сега тежестта на мечовете в ръцете я успокояваше. Въпреки това бе готова да замени и двата за присъствието на Анакин.

Вече виждаше Мул, недалеч от нея. Дим обгръщаше лицето му в черно и червено, макар че това сякаш не го безпокоеше. Беше свалил наметалото си. Изглеждаше напълно подготвен за битката. Стоеше на една от площадките, която още не беше се възпламенила, и крачеше напред-назад, докато я чакаше. Ако Асока не знаеше, че краката

му са изкуствени, изобицо нямаше да се сети, че не  
с тези крайници се е родил. Протезите не го бавеха  
ни най-малко.

Тя тръгна към него, изпълнена с решителност.  
Все пак знаеше нещо, което, бе сигурна, той не  
знаеше.

– Къде е армията ви, лейди Тано? – извика той,  
когато тя се приближи достатъчно, та да го чуе.

– Побеждава твоята – отвърна тя, надявайки  
се да е истина.

Нямаше да му достави удоволствието да раз-  
бере колко я е наранил с обръщението „лейди Тано“.  
Вече не беше командир, макар батальонът да се  
отнасяше към нея с предишната учтивост, веро-  
ятно заради доброто ѝ име.

– Много мило от страна на някогашните ти  
господари, заедно те изпратиха тук сама. Така  
ще ми спестят главоболието от една истинска  
битка – каза Мул. – Ти дори не си истински джедай.

Злоба капеше от всяка негова дума. Озъби се.  
Това бе гневът, за който учителят Йода предуп-  
реждаваше новаците, яростта, която изцяло те  
поглъща и те изплюва напълно неразпознаваем.

Асока потрепери, питайки се колко ли е страдал Мул, за да стигне дотук. Въпреки това беше достатъчно умна, за да го използва в своя полза. Нужно ѝ бе да е ядосан, за да реши, че има надмощие.

– Значи битката ще е честна – отвърна тя и го изгледа преценяващо. – Пък и ти си само наполовина сит.

Беше неоснователна грубост, реплика, от която учителят Кеноби би завъртял очи. Асока обаче не съжеляваше. Бе обичайно да подражниш противника си, тъй че смяташе да използва всички козове, дори да не беше възпитано. А и той бе прав – тя не беше истински джедай.

Мул крачеше напред-назад с грацията на черна котка – по особен, хипнотичен начин, докато въртеше меча в ръката си. Асока стисна своите мечове, а после си наложи да се отпусне. Трябваше да приближи. Очакването бе като медитация. Знаеше, че е подействало срещу Мул на Набу, когато Оби-Уан го победи за първи път. Пресегна се към Силата и разбра, че тя я очаква, за да я приласкае и да ѝ даде мощ. Отвори ума си за нея и се заслуша с всяка частица от съществуването си. После пое по



площадката, като отстъпваше крачка назад всеки път, щом Мул пристъпеше към нея.

– Не си джедай, но пък си страхливка – рече той, – освен ако Скайуокър е забравил да те обучи как да посрещаш противника си. А може би не е имал време да го стори, преди да те изхвърли.

– Сама си тръгнах – каза тя и в този миг усети истината в думите въпреки болката, която се криеше зад тях.

Пренебрегна обидата и се съсредоточи върху чувството си за равновесие и върху Мул.

– Естествено. И аз сам пожелах да живея на бунцето, на първите си чудовищни протези – рече подигравателно Мул.

Тя долови настъргвението му, почти бе го пречупила... но не съвсем. Мул включи меча си и ускори ход. Не ѝ беше трудно да се престори, че я е изненадал, да се олюлее назад, да отстъпи от яростната му атака.

– Обзалагам се, че и тук си пожелала да дойдеш сама, лейди Тано – изграчи той.

Беше прав, но тя го смяташе за слабост. Гневът го заслепяваше за всичко друго.



– Последен опит да впечатлиш учител, когото вече не го е грижа за теб.

– Не е вярно! – извика тя.

Трябваше ѝ още малко. Почти бе паднал в капана.

Той я връхлетя, кикотейки се неудържимо, ала тя не трепна. После, преди да я стигне, задейства капана.

Познатата зелена енергия запя, когато включи мечовете си и посрещна атаката му; последна залъгалка. Мул се втурна напред, Асока отскочи назад, привличайки го към точката, от която нямаше връщане назад. Той замахна към главата ѝ и тя отвърна с все сила. Оръжията ѝ се кръстосаха с неговото и го задържаха там, където ѝ бе нужно.

– Сега! – извика тя към невидимите си съюзници.

Отговорът бе светкавичен и разсеяният Мул така и не успя да реагира. Асока отскочи тъкмо навреме.

Енергийният щит избухна и плени плячката си ведно с вдигнатия срещу нея меч.

ГЛАВА

# 01

СЕГА БЕШЕ САМА. Нещо, което никога не бе желала. Народът ѝ бе племенен и за него кръвната връзка бе много важна. Уменията ѝ със Силата бяха я свързали с цялата галактика.

Дори след като напусна храма на джедаите, можеше да усети другите, стига да поиска – начина, по който Силата дишаше в тях.

Ала от един момент нататък не можеше.

Сега като че предпочиташе самотата. Така не ѝ се налагаше да прави избор, който да влияе другиму, освен на самата нея. Да оправи дефектния мотиватор или не, да яде или не, да спи или не. Да сънува или не.

Опитваше се да не сънува, но точно сега ѝ беше трудно. Денят на Империята. В цялата галактика, от Ядрото до Външния пръстен – макар в планетите от кръга да нямаше кой знае какво въодушевление, – щяха да бъдат организирани тържества в чест на възстановения ред и на новото управление на Император Палпатин.

Това беше първото празненство. Новата Империя бе само на година, но от мисълта, че тъкмо този ден е празник, ѝ приляваше. Помнеше го, защото нямаше нищо общо с мира.

Мандалор бе горял и макар че тя, Рекс и останалите успяха да спасят по-голямата част от него, победата им бе напълно засенчена от ужасното насилие. Ето защо се чувстваше зле, когато мислеше за това, и се стараяше да не го прави.

– Ашла! – гласът, ведър и силен, я изтръгна от спомените. – Ще изпуснеш манифестацията, Ашла!

Животът във Външния пръстен имаше своите предимства. Населението на планетите бе оскъдно и зле организирано. Там беше по-лесно да живееш с фалшива самоличност. А и бе възможно да останеш встрани от големите маршрути в хиперпространството. На повечето планети във Външния пръстен

нямаше нищо интересно, което да привлече вниманието на Империята, а последното, което Асока искаше, бе да привлече внимание.

Не беше предвидила обаче интереса на съседите ѝ, местното семейство Фарди, явно замесено в бизнес делата на планетата Табеска.

Взеха я под крилото си – доколкото можеха, предвид дистанцията, която Асока спазваше. Още тъгуваше по свой начин. Помагаше ѝ, когато си казваше, че не иска нови връзки и приятели.

На Табеска ѝ беше добре. Планетата бе прашна и тиха, но привличаше новодошли, тъй че не се набиваше на очи. Тук вървеше търговия с вода и технологии, но не кой знае каква. Дори контрабандата на луксозни стоки и храна от други светове засягаше сравнително тесен кръг хора. Асока не познаваше пират, който да падне толкова ниско. Така че това бе идеалното място, което „Ашла“ можеше да нарече свой нов дом.

– Ашла, там ли си? – извика момичето отвън.

Доста е ведра, поклати глава Асока. Денят на Империята не беше чак толкова вълнуващ, дори да се вържеш на пропагандата. Момичетата явно бяха замислили нещо и искаха да ѝ го кажат. Асока прецени

възможностите си. Беше известна с това, че се разхожда сама. А и нищо лошо не я заплашваше. Можеше да си стои тихо, да се престори, че не е у дома, а когато по-късно някой я попита къде е била, да излъже, че е излязла на разходка. Стана и прекоси малката си къща. Не беше толкова луксозна, та да има отделни стаи, но едно от нещата, за които джедайският храм подготвяше, бе скромността. Колкото по-малко неща притежаваше Асока, толкова по-малко щеше да носи, когато настъпеше време да си тръгне. Постара се да не мисли за празния колан за оръжия, който бе запазила, макар да не го носеше.

Бе чула предупреждението в иначе веселия тон на момичетата, но ѝ трябваша повече подробности. Единственият начин да ги получи бе, като отвори вратата.

– Ида, ида! – викна тя.

Надяваше се да прозвучи въодушевено.

Асока се запозна с Фарди на космопорта, когато пристигна на планетата. Те отговаряха за повечето доставки тук, било то законни или не. Щеше да ги избягва, стига децата да не я следваха като патета. Сърце не ѝ даваше да ги прогони.

Тя отвори вратата и видя четири момичета, още две по-големи стояха зад тях. По-големите сякаш не бяха

толкова безгрижни като малките. Асока се напругна, а после си наложи да се отпусне. Пресегна се много внимателно със сетивата си, но ако имаше нещо тревожно, още бе твърде далеч.

– Ашла, трябва веднага да дойдеш – каза най-голямата.

Имаше толкова много деца Фарди, че ѝ беше трудно да си спомни кое как се казва. Погледна ги отвисоко и я обзе безпокойство, че забравя нещо.

– Да! – рече едно от шумните дечица. – Татко има важни гости, които искат да се запознаят с новодошлите. Ти си сред тях и трябва да дойдеш! Може да останеш с нас за манифестацията и летателното шоу.

Въпреки че Асока беше тук от година, все още я водеха за новодошла; не бе се задържала толкова дълго на една планета, откакто стана падуан на Анакин Скайуокър.

– В двора има много кораби за летателното шоу – каза най-голямата предпазливо. Все някой можеше да подслушва всяка нейна дума. – Откъде ли не. Сигурността е нащрек, докато ги регистрира.

Тук „важни гости“ означаваше чисти дрехи. Дори богатите Фарди винаги бяха потънали в прах заради вятъра, който духаше от полята. Асока си представи

строгите сиви имперски униформи – щяха да направят впечатление на Табеска. Знаеше какво ще направят Фарди. Те си имаха законен бизнес, за който да се грижат, а и голямо семейство. Щяха да кажат на имперците всичко, което искаха да знаят. Не ги винеше. Явно още в началото бе направила добро впечатление, та да си заслужи посещение и намек да използва космопорта. Повече не можеше да очаква.

– Вие защо не вървите? – предложи тя и кимна тъжно на другите момичета.

Не знаеше дали родителите им знаят, че са тук, но искаше да разберат, че оценява риска, който са поели.

– Запазете ми място, докато почистя. Успях се тази сутрин и не мога да отида на имперската манифестация така.

Тя посочи дрехите си. Бяха единствените, които имаше, и всички го знаеха, та свършиха работа като извинение.

В един глас малките я помолиха да побърза, но обещаха да ѝ запазят място. По-големите не продумаха и поведоха сестрите си към центъра на града.

Асока не ги съпроводи с поглед. Щом се обърнаха, тя затвори вратата и остана така за миг, колкото да събере мислите си.



Нямаше какво толкова да опакова. Стаята ѝ бе празна, ако не смяташе леглото и дебелия вълнен килим, на който можеше да посрещне гости, стига да имаше. Нави килима и откри скривалището, където държеше малко пари и бластера си. Прибра всичко в една торба и нахлузи качулката си, за да скрие лицето ѝ. Скоро трябваше да купи нова, главата ѝ бе пораснала отново, а рогата ѝ бяха твърде високи за качулката. Когато за последен път затвори вратата на дома си, въздухът се разцепи от до болка познат звук. Демонстративните полети бяха започнали. Империята явно искаше да покаже маневреността на последните си изстребители.

Улиците бяха опустели. Асока чуваше музиката – шумен военен марш, докато манифестацията минаваше по главния булевард, на няколко сгради от нея. Не можеше да разбере откъде са се появили всички тези хора на Империята. Не беше само за празника. На планетата обаче нямаше кой знае какво повече от прахоляка и семейство Фарди.

И една оцеляла след Заповед 66.

Двама въоръжени имперски войници се появиха иззад завоя. Асока затаи дъх и се пресегна със Силата. Нямаше нищо познато в тях. Не бяха клонинги. Бяха

новобранци, щурмоваци. Нямахте от какво да се притеснява.

– Какво правиш тук? – вдигнаха оръжията те. –  
Защо не си на манифестацията?

– На път съм – отвърна Асока, като гледаше да държи лицето си надолу. – Излязох на лов рано сутринта. Загубих представа за времето.

– Мърдай – рече щурмовакът, без да сваля оръжието си.

Другият се обади по комуникатора и каза нещо, което Асока не успя да чуе.

– Честит Ден на Империята – каза тя и сви в една уличка към посоката, от която идваше музиката.

Не изчака да види дали са я последвали. Скочи към един прозорец на първия етаж и се покатери по сградата чак до покрива. Беше близо до главното имение на Фарди; къщите бяха по-красиви от нейната – много по-високи и с плоски покриви. По-важното бе, че бяха построени близо една до друга, за да се спестят разходи по строежа. Маршрутът не бе идеален за пътуване, но за някой със способностите на Асока ставаше.

Тя хукна по покривите с надеждата, че никой няма да я види. Дори при такава опасност изпита удоволствие, каквото не бе си позволявала от много време. Не

използва Силата, докато тичаше – не биваше да рискува излишно. Използва я после, за да е сигурна, че е безопасно да прелита над улиците. Всеки път, щом погледнеше надолу, виждаше още и още щурмоваци да патрулират. Май не търсеха никого определено. Дватамата, с които бе разговаряла, явно не бяха вдигнали тревога.

Асока стигна до последния ред високи къщи; приведе се и погледна към двора. Две от сградите бяха под контрола на Фарди. По-голямата вероятно даваше повече възможности за пробив в сигурността, а по-малката осигуряваше достъп до покрива. Асока реши да рискува с нея.

Корабите бяха главно имперски, което означаваше, че не са добра цел. Бяха регистрирани, а и вероятно имаха проследяващи устройства. Асока погледна носача на щурмоваците с известно съжаление. От всички кораби този ѝ беше най-познат. Ала не можеше да поеме такъв риск. Затова насочи вниманието си към малък крайцер в най-далечния край на космопорта.

Беше един от законните кораби на Фарди, ала Асока знаеше, че скоро може да стане полулегален. Семейство Фарди бяха ѝ платили да го човърка, а тя бе добър механик и бе спечелила доверието им с добро-

съвестна работа. Корабът не се охраняваше. Асока не знаеше дали това е покана, или не, но смяташе, че не бива да пропуска такава възможност.

На космопорта имаше двайсетина щурмоваци. Преди, когато можеше да използва Силата открито, нямаше да има проблем с тях. Сега обаче, въоръжена само с бластер, тя спря, за да пресметне какви са вариантите.

Анакин би нападнал фронтално, независимо от риска за себе си. Дори без меч щеше да е достатъчно бърз и силен, за да се справи. А и щеше да бъде забелязан. Взривовете следваха някогашния ѝ учител по петите. Липсваха ѝ вълненията с него, но сега не бе моментът за това. Учителят Оби-Уан би опитал да си проправи път с блага дума и в крайна сметка щеше да вдигне също толкова шум, колкото и Анакин.

– Кога най-после ще си признаеш, че си самичка? – измърмори Асока. – Няма ги вече. Мъртви са. Остана само ти.

Не беше най-мотивиращата реч, която бе произнасяла, но я накара да се размърда. Рисква да скочи от покрива до улицата долу, като реши да наблегне на скоростта за сметка на всичко друго.

Извади бластера от раницата си. Бързо измести

шпилките за претоварване в зарядното и пусна оръжието на земята. Сега трябваше да действа. Изтича по улицата, прескочи една ниска стена и се озова в семейна градина. Още няколко крачки я отведоха на друга уличка; тя изтича към космопорта и стигна зоната на открито, щом бластерът избухна.

Щурмоваците тутакси реагираха и се втурнаха в редици към звука. Отдадеността им заслужаваше уважение. Не напуснаха напълно космопорта, но това не беше проблем за Асока.

Тя се спотайваше по ъглите, скрита от погледа на имперските войници. После се примъкна до рампата на кораба на Фарди и се озова на борда, преди някой да разбере какво става.

– Дано не крада нещо, дето ви трябва – рече тя на отсъстващите си благодетели, – но благодаря за кораба.

Двигателят изръмжа точно когато останалите шурмоваци се върнаха на двора, но вече беше късно. Преди да нагласят тежката артилерия и да стрелят, Асока полетя и излезе от обсега им. Отново избяга, но без най-малка представа накъде да поеме.



ГЛАВА

# 02

ОТ ОРБИТА Раада не изглеждаше да е нещо специално. Пък и дисплеят на навикомпютъра не предлагаше кой знае какво за четене. Ала това бе една от причините Асока да избере точно тази луна. Беше малка дори по стандартите на Външния пръстен, имаше само един ресурс. Тук нямаше да се забелязва. Не искаше да повтаря грешката си на Табеска, където бе се забъркала с едно от най-известните семейства.

Тя свали кораба си на нещо, което трудно можеше



да се нарече космопорт, и доколкото можа, го обезопаси срещу кражба. По време на полета бе направила промени по кораба, надявайки се да не личи откъде го е взела. Откри, че има доста развита система за заключване. Да пренапише кодовете бе сравнително лесна работа дори без помощта на астромеханик като R2-D2. Провери за последен път дали всичко е наред. Погледът ѝ се спря върху два метални пръстена, отбелязващи клапан за налягането на батерията. Чрез тях таблото изглеждаше чисто и подредено. И толкова. Без много да му мисли, Асока ги извади и ги пъкна в джоба си. После взе раницата си и слезе по рампата.

Раада имаше специфичен, макар и не неприятен аромат. По повърхността на луната имаше живот, който компютърът не отчиташе – зелен и растящ. Асока го усети без усилие и си пое дълбоко въздух. След година в космоса и сред прахоляка на Табеска това бе добре дошла промяна. Може би когато медитираше тук, щеше да намери нещо между себе си и копнежа, дето я измъчваше след Заповед 66.

На космопорта нямаше много хора, главно хамали, които товареха сандъци на голям крайцер. Изобщо не ѝ обърнаха внимание, докато минаваше край тях. Така и не съзря никого, на когото да трябва да плати,

и реши да мисли за това по-късно. Правителството на Раада беше по-слабо дори от това на Табеска или на някой от световите на хътяните. Асока обаче щеше да се справи с местните бандюги, ако решаха, че е лесна плячка. Засега ѝ бе нужно да намери място, където да остане, а тя знаеше къде да го потърси. На Раада имаше всичко на всичко едно голямо село – трудно би го нарекла град. По стандартите на Корусант то почти не съществуваше. Дори семейство Фарди щяха да го погледнат с презрение. Нямаше високи къщи, линии за пътуване над покривите, а само малък пазар близо до разнебитените административни сгради в центъра. Асока веднага се отправи към покрайнините, където се надяваше да намери изоставена къща, за да се настани, иначе щеше да се наложи да си търси място извън селото.

Докато вървеше, отбеляза онова, което я заобикаляше. Макар къщите да бяха, общо взето, еднакви и най-вече сглобяеми, по тях имаше украса, която ѝ подсказваше, че обитателите им си ги обичат. Не бяха сезонни работници, бяха дошли на Раада, за да останат.

Нещо повече, гледайки различните стилове, Асока можеше да каже, че хората тук са дошли от световите на целия Външен пръстен. Бяха превърнали луната в

чудесно скривалище, тъй че чертите ѝ на тогрута нямаше да се набиват на очи.

След няколко сгради Асока се озова в квартал с помалки, скупчени една до друга къщи, без оглед дали е естетично, или не. Това ѝ вършеше работа и тя се зае да търси някоя необитаема. Първата, която намери, нямаше покрив. Втората беше близо до кръчма, а това означаваше, че денем ще е тиха, а нощем ще се вдига врява до небесата. Третата се намираще на няколко улици от кръчмата, в самия край на селото. Изглеждаше обещаващо. Асока застана пред нея и прецени възможностите.

– Вътре няма никой – обади се някой зад нея. Асока сви длани около дръжките на мечове, които вече не носеше, и се обърна.

Видя момиче на своята възраст, но с повече бръчки около очите. Асока бе прекарала по-голямата част от живота си по космически кораби или в джедайския храм. Това момиче изглеждаше така, сякаш е работило все навън, и обветреното му лице го доказваше. Погледът ѝ бе остър, но не и агресивен. Беше по-светлокожа от учителя Уинду, но по-тъмна от Рекс. Имаше повече коса и от двамата, взети заедно; беше я сплела на плитки, вързани на тила, та да не ѝ се пречкат.

– Защо е изоставена? – попита Асока.

– Сиетра се омъжи и я напусна – бе отговорът. – Всичко ѝ е наред, ако си търсиш място за живеене.

– Трябва ли да я купя? – попита Асока.

Имаше някакви кредити, но предпочиташе да не ги харчи, освен при крайна необходимост.

– Сиетра не беше я купила – отвърна момичето, – не виждам защо ти трябва да го правиш.

– В такъв случай мисля, че ми харесва – рече Асока и млъкна.

Не беше сигурна какво следва. Не искаше да споделя лична информация, но бе си наумила добра история, в случай че някой реши да я разпитва.

– Аз към Кеден – каза момичето, – Кеден Ларт. За жътвата ли си дошла? Повечето хора идват затова, но почти приключихме. И аз щях да съм навън, загубих обаче спора с една от вършачките вчера.

– Не – отвърна Асока, – не се занимавам със земеделие. Търся си просто спокойно местенце.

Кеден я погледна изпитателно и Асока осъзна, че ще трябва да каже нещо по-конкретно, ако не иска да привлече внимание. Затова въздъхна.

– Поправям дроиди и други механични джаджи – обясни тя.

Не беше добра колкото Анакин, но си я биваше. Далеч от храма и войната, Асока бе открила, че галактиката е пълна с хора, дето ги бива, без да се набиват на очи. Отне ѝ известно време да промени мисленето си.

– Е, това винаги е полезно – рече Кеден. – Това ли са нещата ти?

– Да – рече Асока с надеждата да пресече следващи въпроси.

И стана точно така – Кеден отстъпи назад, видимо засрамена.

– Ще кажа тук-там, че си се заселила при нас, когато работниците се върнат от полето – каза тя, преди мълчанието да стане неловко. – Утре ще ти предложат работа. След няколко дни ще се чувстваш така, все едно никога не си живяла другаде.

– Съмнявам се – смотолеви Асока, та да не я чуе Кеден. После се покашля и каза по-високо: – Ами чудесно.

– Добре дошла на Раада – тонът на Кеден бе язвителен, а усмивката на лицето ѝ – пресилена, но Асока все пак се усмихна.

– Благодаря – каза тя.

Кеден излезе на улицата, като определено стъпваше на левия си крак. Накуцването не бе явно, но Асока забеляза, че нараняването е сериозно. Това

означаваше, че на Раада здравеопазването е много скъпо или пък изобщо липсва. Поклати глава и влезе в новата си къща.

Която и да беше Сиетра, бе очевидно, че не е домакиня.

Асока очакваше да е малко прашно, защото къщата е изоставена, но вътре бе открито мръсно. Кал покриваше пода и единствената маса. Притесни се какво лице намери в леглото. Прекара пръст по масата и установи, че калта е смесена с машинно масло и е лепкава.

– Ето нещо, за което обучението на джедай не те подготвя – рече тя и прехапа устни.

Не биваше да произнася думата. Да отрича откъде е дошла, бе като предателство, но не беше спокойна и не трябваше да се изпуска пред други хора.

Асока намери шкаф, пълен с принадлежности за чистене, и се залови за работа. Беше лесно, макар и досадно. Почувства се странно удовлетворена, когато мръсотията изчезна. Друго щеше да е, ако бе почистил дроид, но пак ставаше. Докато си тананикаше из къщата, намери чудесно място, където да скрие нещата си. Панелът зад простия душ се отместваше и откриваше скривалище, достатъчно голямо за спестените ѝ кредити.

Всичко друго замина под леглото, след като Асока го дезинфекцира. После седна с кръстосани крака на дюшека и се заслуша в машината, която чистеше. Жуженето ѝ напомни за тренировъчните сфери, с които се бореше като малка.

Затвори очи и почувства как тялото ѝ се подготвя за енергийния удар, макар да бе сигурна, че машинката няма да я простреля.

Оттам насетне бе лесно да потъне в медитация. За миг се поколеба, уплашена от това, което бе видяла след чистката на джедаите, но после се отпусна. Медитацията бе едно от нещата, дето ѝ липсваха най-много, и едно от малкото, заради което едва ли биха я хванали, дори някой да я видеше.

Асока усещаше Силата различно и не бе сигурна дали причината е в нея. Далеч от храма и джедаите, бе се отказала от правото да я използва, или поне така си казваше. Ала знаеше, че не е вярно. Силата винаги щеше да е част от нея, независимо дали е обучена, или не. Беше част от всичко. Не можеше да махне онова от себе си, с което я усещаше. Все едно да спре да диша. Силата оставаше в нея, нищо че вече не бе джедай.

Ала в медитацията ѝ имаше мрак, който не ѝ допадна. Сякаш облак бе обвинил сетивата ѝ, затъмня-



вайки погледа ѝ. Знаеше, че има нещо, но не можеше да го определи, дори не бе сигурна, че иска. Познатото присъствие на Анакин бе изчезнало, като повредена жица, която вече не предава енергия, както се очаква. Асока не усещаше нито него, нито когото и да било друг. Даже усещането за джедаите бе си отишло. Сякаш бе твърде малка, за да обясни какво чувства. Тъкмо усещането бе спасило живота ѝ като съвсем малка, когато в Шили дойде мним джедай, за да я зароби. Липсваше ѝ като отрязан крайник.

Машината за чистене стигна два пъти до леглото и упорито отказваше да смени курса. Асока се наведе и я завъртя в другата посока. Погледна я за миг и отново се потопи в медитацията си – този път, без да стига далеч. Искаше да усети Раада, да научи нещо повече от първоначалния отговор. Моментът бе подходящ да го стори.

Луната се разгърна около нея. Гледаше към центъра на селото и се пресегна отвъд мястото, където беше. Там се намираха полята. Както каза Кеден, повечето бяха ожънати и готови за засяване за следващата година. Имаше каменисти хълмове и пещери, където нищо полезно не можеше да израсте. Имаше големи животни, но дали бяха впрегатни, или за храна, Асока

Е. К. ДЖОНСТЪН

не знаеше. Долавяше и дузини стъпки, които вървяха към нея.

Когато излезе от транса, разбра, че машината за чистене весело се удря във вратата към душа. Стана и я изключи, но долови други звуци – говор, смях, тропот на крака. Новите ѝ съседни бяха се върнали след полската работа.